

Cocky van Jan en Annie Bruin

Het is eerste Pinksterdag 1994.

Als ik aan deze dag terugdenk voel ik nog de angst en ellende, want wat was er gebeurd. Sinds mijn huwelijk in 1957 kende ik Jan en Annie Bruin. Zeer bekend op Texel. Hij had diverse bijnamen, o.a. Jan TEM, daar werkte hij, en Jan Plaatje (want hij fotografeerde bijna alle inwoners van Texel), onder andere onze bruidsfoto's. Het weekendblad van Texel laat er iedere week weer velen zien, de meesten zijn overleden. Hij heeft zelfs een eigen bushalte, genaamd Jan Plaatje, voor zijn deur gekregen, maar ik denk niet dat hij veel van de bus gebruik heeft gemaakt.

Zij waren dik bevriend met mijn schoonouders en het klikte ook goed tussen ons. Zij waren zeer sociaal en erg gastvrij. Kinderen hebben zij nooit zelf gekregen, maar tijdelijk wel aangenomen kinderen. Een hond hadden ze altijd en het was voor hun als een kind. Dit verhaal gaat over Cocky, hun laatste hond uit het asiel. Cocky was in zijn jeugd op een boerderij beland en geslagen. De angst is nooit over gegaan en daardoor heeft hij diverse malen mensen gebeten. Het was een hondje met gebruiksaanwijzing.

Jan en Annie werden ouder en konden niet meer naar de bossen om heerlijk te wandelen. Wij (mijn vriend A. Dubbeldam en ik) boden aan om iedere dag met Cocky te wandelen. Dat hebben we zeven jaar gedaan tot aan de dood van Annie; Jan was al in 1995 overleden. Hij heeft maar één maand in het nieuwe huis aan de Wilhelminalaan mogen wonen. Mijn vriend was jager in Schotland, maar op Texel mocht hij drijven in een combinatie. Het gevolg was, dat we vrij veel wild aten. Annie vroeg ons om eerste Pinksterdag bij hun te komen en ik maakte het hoofdgerecht (wild) klaar en nam dit mee. Van te voren zouden we nog een uurtje in de bossen gaan wandelen en daarna bij hun komen voor het diner. We hadden onze nette kleren en goeie schoenen aan en daarom hadden we besloten niet op het natuurpad te gaan lopen, zoals iedere dag, maar op het fietspad te blijven. Tot onze schrik bemerkten wij, dat Cocky ineens zoek was en wij waren moe en het regende. Annie zat te wachten met koffie en gebak. Ik durfde niet zonder hond thuis te komen. Het was hun alles. We hebben nog een half uur lopen zoeken en roepen, maar geen Cocky.

Wij moesten naar huis, want ze zaten op ons te wachten en het was al veel te laat. Afschuwelijk zonder hond! We dronken onze koffie en de sfeer was om te snijden. We konden niets anders doen dan mijn vouwfiets ophalen en Arie ging een fiets lenen bij zijn jachtvriend Willem v.d. Vis aan het Gerritslanderdijkje. Alle fietspaden gereden en mensen vragen of ze soms een klein hondje hadden gezien. Het was inmiddels bijna zeven uur en toen zei iemand, dat ze een hondje hadden gezien, dat voor de Grensweg zat te wachten. We hadden hem geleerd dat hij daar niet mocht oversteken. Het was in de buurt van Gortersmient, waar ik een zomerhuis had. Daar vonden we hem op de parkeerplaats, waar ik altijd mijn auto zette. Wij naar het Schilderend, waar Jan voor het raam zat en Annie erachter. Wat waren ze blij en wij ook. Het was een laat diner, maar we hadden het niet anders kunnen doen.

Cocky's visie

Ben ik eigenwijs?

Eerst zal ik mij voorstellen en daarna één van mijn ervaringen vertellen. Ik heet Cocky en ben een doodgewone hond; niet van adel bedoel ik, maar ik spring er toch wel uit, want ik ben gevlekt. Ach, eigenlijk een beetje bont. Op eerste Pinksterdag is er iets vreselijks gebeurd en werd ik als eigenwijs betiteld en dat wordt door mij zeer betreurd. Ik zal u mijn uitleg geven; als ik er aan terugdenk sta ik nog te beven.

Arie en Riny kwamen me zoals altijd halen; niets vermoedend ging ik mee zonder dralen. We gingen met de auto richting bos. Ik kreeg een angstig voor gevoel, daar gingen we niet zoals anders diep de bossen in, maar ik moest tegen mijn zin op het fietspad lopen. Zeg nu eerlijk wat is daar aan, maar ik sjokte toch maar achter ze aan. Het begon mij danig te vervelen en bij iedere hoek stopte ik en probeerde de aandacht te krijgen en met mijn puntsnuitje de richting aan te geven, maar het lukte niet.

Na een uur was ik het zat; het regende inmiddels, dus we werden ook nog nat. Er was een zijweg, dat had ik in die jaren wel geleerd, maar weer werd er door hen niet op gereageerd. Ik was woedend en ging vooruit rennen. Zij konden dat niet en ik was ze een beetje aan het jennen. Weer een zijpad en ik twijfelde niet. Ik ging erin, niemand die het ziet. Ik hoorde in de verte wel roepen, maar het kon me niets meer schelen, want ik wou in het bos poepen. Ik zocht mijn vertrouwde paadje op, lekker diep in het bos; alleen één probleem, waar moet ik nu beginnen, want we liepen altijd rond, maar het maakt niet uit, want ik kom altijd weer terug op het beginpunt waar de auto stond; soms moet ik stoppen voor de autoweg en wachten tot ik een teken ontvang, nu is er niemand: ik ben heel erg bang. Toch wel angstig zo'n avontuur, want uiteindelijk raakte ik zo overstuur.

Na uren dolen en wachten bij wegen ben ik zelf uiteindelijk overgestoken en maar naar het boshuis gegaan. Ik dacht daar zullen Arie en Riny wel staan en ja hoor, 's avonds laat, het was nog licht, zie ik gelukkig een bekend gezicht. Ze was nog boos ook en noemde me eigenwijs. Ik kan het nog steeds niet begrijpen en wil er af en toe wel eens tussen uitknijpen.

Cocky

Riny Wielinga – Den Burg